

αὐτοῦ, καὶ βλέπων τὴν ἀκαταμάχητον ἀνάγκην ἥτις φέρει ἀμετατρέπτως τὴν σφαῖραν τοῦ ἐκκρεμοῦς ἀπὸ σημείου εἰς σημεῖον τοῦ κύκλου, αἰσθάνεται ὡς ἂν διὰ μιᾶς κατέπεσεν ἡ ἀγλὺς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὡς ἂν τῷ ἐδόθη νὰ ἰδῇ τὰ ἐλατήρια τῆς ζωῆς καὶ κινήσεως τοῦ πλανήτου ἐφ' οὗ διατάσσεται, καὶ ὅν ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν ἕξεως σχεδὸν ἐθεώρει ὡς σῶμα ἀδρανές καὶ νεκρόν.

Τὸ περίεργον τοῦτο πείραμα ἐπανελήφθη σχεδὸν εἰς ὅλας τῆς Εὐρώπης τὰς μεγαλοπόλεις, καὶ κατεσκευάσθησαν ἐν αὐταῖς σταθερὰ τοιαῦτα ἐκκρεμῆ, εἰς διηνεκὴ ἐλεγχον τῶν ἀδίκων ἢ ἀμαθῶν τοῦ Γαλλογαίτου κριτῶν. Δύναται δὲ καὶ ἕκαστος ἐν μικροῖς νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ ἐντὸς τῆς αἰθούσης του.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΓΑΜΟΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ. Δύο γάμοι εἰς ἄκρον περιέργοι ἐγένοντο ἐσχάτως ἐν τινὶ ἐπαρχίᾳ τῆς Γαλλίας.

Ὁ Κύριος Ρ. εἶναι χῆρος, ἔχων ἡλικίαν 69 καὶ θυγατέρα 31 ἐτῶν.

Ὁ Κύριος Δ. εἶναι ἐπίσης χῆρος, καὶ ἔχει ἡλικίαν 60 καὶ θυγατέρα 22 ἐτῶν.

Ὁ μὲν Κύριος Ρ. ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Κυρίου Δ., ὁ δὲ Κύριος Δ. τὴν τοῦ κυρίου Ρ.

Οἱ δύο οὗτοι γάμοι ἐτελέσθησαν συγχρόνως, καὶ οὕτως ἐκάστη τῶν δύο νυμφῶν ἐγένετο καὶ πενθερά τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ ἕκαστος τῶν πατέρων γαμβρὸς συνάμα καὶ πενθερὸς τοῦ ἄλλου.

Προτίει ἡ ἡλικία ἀμφοτέρων τῶν συζύγων Ρ. εἶναι ἴση μὲ τὴν τῶν συζύγων Δ., ἥτοι ἕκαστον ἀνδρόγυνον ἔχει ἡλικίαν ἐτῶν 91. Λέγεται δὲ ὅτι κατώκησαν καὶ ἐντὸς τῆς αὐτῆς οἰκίας.

ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΣΠΗΛΑΙΟΝ. Κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου τοῦ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀμερικῇ Κράτους Τεξᾶς, ἀνεκαλύρθη ἐσχάτως σπήλαιον λίαν περίεργον καὶ ἐκτεταμένον. Περιέχει δὲ ἄπειρα δωμάτια χωριστὰ ἀπ' ἀλλήλων καὶ λίαν εὐπρόσιτα. Ποικίλα καὶ περίεργα ἐπίσης εἶναι τὰ σχήματα τοῦ βράχου. Ἀπὸ τοῦ θόλου κρέμονται σταλακτῖται ἀντανακλῶντες λαμπρῶς τὸ φῶς τῶν λαμπάδων, καὶ ὁμοιάζοντες λυχνίας πολυφώτους. Ἡ εἰσοδὸς εἰς τὸ σπήλαιον τοῦτο δὲν εἶναι δύσκολος.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ. Πρό τινων ἐτῶν διευθυντὴς τις κλωστοῦ ἐργοστασίου ἐν Ἀγγλίᾳ, οὗτινος τὸ κατὰστημα εἶχε πολλάκις γενεῖ παρανόλωμα τοῦ πυρὸς, ἐθεώρησεν ὡς μέσον ἀποχρῶν προφυλάξεως, τὸ νὰ οἰκοδομήτῃ δεξαμενὴν ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ καταστήματός του, ὥστε, ἐάν ποτε συνέβαινε πυρκαϊά, νὰ ἔχῃ ὕδωρ πρόχειρον, ἢ ἐάν τὸ

πῦρ ἐφθανε μέχρι τῆς ἀνωτέρας ὀροφῆς, ἡ δεξαμενὴ, κατεσκευασμένη ἐκ ξύλων, νὰ καταρλεχθῇ ἐξ ἀνάγκης, καὶ τότε ὅλον τὸ ἐν αὐτῇ ὕδωρ, καταπίπτον ὡς καταρράκτης, νὰ σβέτῃ τὴν πυρκαϊάν. Δυστυχῶς ὁ ἐργοστασιάρχης δὲν ἐβράδυνε νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀξίαν τῶν προφυλακτικῶν τούτων μέσων. Πυρκαϊὰ ἐξεβράγη καὶ αὖτις, ἀλλὰ διεδόθη τοσοῦτος καπνός, ὥστε χνεῖς δὲν κατάρθωσε νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ δῶμα διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὸν ὀχετὸν τῆς δεξαμενῆς. Ἐναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ περιμείνωσιν ἕως τοῦ αἵ φλόγες εὐκολύνωσι μόναι τὴν ἐκχυσιν τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐφύσθησαν τοῦ ταλαιπώρου ἐργοστασιάρχου αἱ ἐλπίδες· διότι ἡ δεξαμενὴ, εἰ καὶ ξυλίνη, ὅχι μόνον δὲν ἐκάη, ἀλλ' οὐδεμίαν ὀπὴ ἠνοίχθη ἐπ' αὐτῆς. Ἐξ ἐναντίας τὸ ὕδωρ ἤρχισε νὰ καχλάζῃ μετὰ πατάγου, καὶ ἐχρησίμευεν ὡς θέαμα καινοφανές καὶ τερπνότατον εἰς τοὺς περιεστῶτας.

ΥΔΩΡ. Ἐφημερίς τις Ἀγγλική, ὁμιλοῦσα περὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ ὕδατος, ἀναφέρει καὶ κατὰ πότον πρὸ παντὸς ἄλλου στοιχείου συντελεῖ εἰς τὴν σύμπηξιν τῶν φυτῶν, τῶν ζώων, καὶ αὐτῶν τῶν ὀρυκτῶν. Ὁ ἀγοράζων, λέγει, μίαν λίτραν σαπωνίου καὶ στυπτηρίας, ἃς εἶναι βέβαιος ὅτι ἐν μὲν τῷ πρώτῳ περιέχονται τρία τέταρτα μιᾶς λίτρας ὕδατος, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἡμίσεια λίτρα. Ἐὰν ἀγοράσῃ εἴκοσι λίτρας γεωμήλων, ἐξ αὐτῶν αἱ δεκαπένται εἶναι ὕδωρ. Ὅταν ὁ κρεμπώλης φέρῃ πρὸς αὐτὸν πέντε λίτρας κρέατος βοείου, τῷ πωλεῖ τέσσαρας λίτρας ὕδατος. Ἀὐτὸ τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐφ' ὅλων τῶν ἄλλων φυτικῶν καὶ ζωϊκῶν οὐσιῶν. Ἐκεῖνος ὅστις γράφει τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἐκεῖνος ὅστις τὰς ἀναγινώσκει σύγκεινται, κατὰ μέσον ὄρον, ἐξ 75 τοῖς 0|0 ὕδατος. Ὁ Βερζέλιος, διηγούμενος ταῦτα, παρατηρεῖ ὀρθῶς ὅτι «ὁ ζωϊκὸς ὀργανισμὸς σύγκειται ἐκ μικρᾶς ποσότητος στερεᾶς ὕλης διαλελυμένης ἐντὸς μεγάλης ποσότητος ὕδατος.»

ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟΝ. Τὴν 31 τοῦ παρελθόντος δεκεμβρίου παρατηρήθη ἐν Γαλλίᾳ, περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν πρὸ μεσημβρίας, περίεργον φαινόμενον μετεωρολογικόν. Ὁ ἥλιος περιεκυκλώθη ἐπὶ μέγαν δακτύλιον φεινόν· τὸ κατώτερον μέρος τοῦ δακτυλίου τούτου ἐφήπτετο σχεδὸν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καὶ τὸ πλάτος αὐτοῦ ἦτο ἴσον τοῦ τῆς ἰριδος. Ἐξετάσαντες αὐτὸν προσεκτικώτερον, παρατήρησαν λίαν συγκεχυμένα τὰ διαλελυμένα χρώματα τοῦ ἡλίου, ἐνῶ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ ἦτο μᾶλλον εὐδιάκριτον. Ἀλλὰ τὸ φαινόμενον τοῦτο καθίστατο ἔτι λαμπρότερον ἐκ τῆς παρουσίας τριῶν σφαιρῶν φεινῶν, ἐξ ὧν ἡ μὲν μία ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς αἱ δὲ ἄλλαι πρὸς τὰς δύο ἄκρας τῆς ὀριζοντείου διαμέτρου. Ἡ πρώτη ἦτο σχεδὸν κυκλοτερής, ἐνῶ αἱ ἄλλαι εἶχον σχῆμα ἐλλειψοειδές διευθυνόμενον ἀντιστρόφως ἐκτὸς τοῦ κύκλου, καὶ ἔχουσαι τὴν διάμετρον τούτου ὡς ἄξονα. Ὁ δακτύλιος καὶ αἱ τρεῖς σφαῖραι διέμεινον μετὰ τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς δύσεως.

ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΥ. Ἐν βιβλίῳ ἐκδοθέντι τὸ 1636 ἔτος, καὶ ἐπιγραφομένῳ *Deliciae physicomathematicae*, ὑπὸ Γερμανοῦ τινος *Schwenter* καλουμένου, ἀναγινώσκεται σχέδιον, οὗτινος ἡ πρὸς τὸν ἠλεκτρικὸν τηλεγράφον σχέσις εἶναι ἀναμφισβήτητος. Τὸ δὲ σχέδιον τοῦτο δὲν ἀνήκει εἰς τὸν Γερμανὸν συγγραφεῖα, ἀλλ' εἰς Ἀγγλον. δημοσιεύσαντα ἀνωνύμως βιβλίον ἐπιγραφόμενον *The author*.

Ἰδοὺ κατὰ λέξιν ἡ μετάφρασις τῆς περὶ τοῦ προκειμένου περιγραφῆς.

«Πῶς δύο ἄνθρωποι διαμέροντες πολὺ μακρὰν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, δύναται τὰ συγκοινωνῶσι διὰ βελονῶν μαγνητικῶν.

«Ἐάν, φέρ' εἰπῇ, ὁ μὲν Κλαύδιος εὐρίσκεται ἐν Παρισίῳ, ὁ δὲ Ἰωάννης ἐν Ῥώμῃ, καὶ ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν θέλῃ νὰ διακοινώσῃ τι πρὸς τὸν ἄλλον, ἕκαστος αὐτῶν πρέπει νὰ ἔχῃ βελόνην τοσοῦτω μετέχουσαν δυνάμεως μαγνητικῆς, ὥστε νὰ ἐπενεργῇ ἐπὶ τῆς ἐν Ῥώμῃ. ὑποθέσωμεν ὅτι καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Κλαύδιος ἔχουσι πυξίδα περιέχουσαν ὅλα τοῦ ἀλφαῖς τοῦ τὰ στοιχεῖα, καὶ ὅτι συντυγχάνουσι πάντοτε τὴν ἐκτὴν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν. Ἐάν ὁ δεύτερος θέλῃ νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν πρῶτον, «ἐλθέ πρὸς ἐμέ,» ἐπιτίθει ἀλληλοδιαδόχως τὴν βελόνην του ἐπὶ τῶν στοιχείων ε. λ. θ. ε. κτλ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πυξὶς τοῦ Ἰωάννου θέλει δείξῃ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τὰ αὐτὰ στοιχεῖα, οὗτος θέλει ἀντιγράψῃ εὐκόλως τὰς λέξεις τοῦ Κλαυδίου καὶ ἐννοήσῃ τὴν ὁμιλίαν.

«Ἡ ἐφεύρεσις αὕτη, λέγει ὁ *Schwenter*, εἶναι θαυμασία, ἀλλ' ἀμφισβῆλλον ἂν εὐρίσκεται μαγνήτης τοιαύτης δυνάμεως.»

Καὶ ὁμως ἡ ἀθάνατος ἐφεύρεσις τοῦ *Oersted* κατώρθωσεν ὅ,τι ἐσχεδίατε μὲν ὁ Ἀγγλος συγγραφεὺς τοῦ «*author*,» δὲν ἐπίστευε δὲ ὁ Γερμανός.

Α Γ Γ Ε Λ Ι Α.

Πρὸς τοὺς κυρίους ἀναγνώστας τῆς *Πανδώρας*.

«Ἡ *Πανδώρα*, διετὲς σχεδὸν δυανύστατα σταθίον, πᾶσαν κατέβαλε προσπάθειαν ὥπως τηρήσῃ πιστῶς ὅσα τὸ πρόγραμμα αὐτῆς ἐπ' ἀρχῆς ἐπηγγείλατο ὑγιᾶ καὶ ἡδεῖαν σύγχρονως νὰ παρέλῃ τροφὴν διανοητικὴν εἰς τὰς τοιαύτης ἐστερημένας τάξεις τοῦ ἔθνους, διὰ τερπνῶν ἀναγνωσμάτων νὰ προσδοποιῇ τὰ ὠφέλιμα, νὰ καταστήσῃ γενικωτέραν τὴν ἔξιν τῆς ἀναγνώσεως, καὶ τοῦ μὲν βαθυτέρας παιδείας ἀγεύστου, λανθάνοντα ν' αὐξάνῃ τὰς γνώσεις καὶ νὰ καλλιεργῇ τὴν φιλοκαλίαν, εἰς δὲ τὸν πεπευθευμένον στίγμας τινὰς νὰ παρέλῃ οὐχὶ δυσπαρέστου ἀναφυχῆς, τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς τῆς συστάσεώς της, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιείκειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν δικαιοσύνην συγχρόνως τῶν ἀναγνωστῶν περιμένει τὴν κρίσιν περὶ τοῦ ἂν τὸν ἐξεπλήρωσιν ὁπωσοῦν.

Τὰ διηγήματα καὶ μυθιστορήματα ὅσα ἐκ διαφόρων γλωσσῶν μεταφράζει δὲν λαμβάνονται ποτὲ τυχαίως,

ἀλλὰ περὶ τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν καταβάλλεται πάντοτε ἐπιμέλεια, ὥστε οὐ μόνον νὰ μὴ περιέχῃσι τι τὸ προσκρούον εἰς τὴν αὐστηροτάτην ἠθικὴν, ἀλλὰ καὶ ὠφέλειαν νὰ παρέχῃσιν εἴτε ὡς ἐκ τῶν ἐκτιθεμένων ἱστορικῶν συμβάντων ἢ ἄλλων γνώσεων, εἴτε ὡς ἐκ τοῦ φιλοκαλοῦ καὶ ἐντέχνου τρόπου καθ' ὃν ἐκτίθενται ὁμοίως δὲ τὴν ὅσον ἐνδέχεται αὐξήσιν τῶν γνώσεων πρὸς τὴν ἀδελφῇ τέρψει θηρεύει καὶ τῶν πρωτοτύπων διηγημάτων ἢ συγγραφῆ.

Τῶν δὲ ἱστορικῶν πραγματειῶν ὅσας ἡ αὐτοσχεδίου ἢ ἐκ τῶν δοκιμωτέρων συγγραφέων μεταφρασθεῖσας δημοσιεύει, ὡς καὶ τῶν διαφόρων ἐθνογραφικῶν ἢ ἐπιστημονικῶν ἐκθέσεων καὶ εἰδήσεων, ἡ ὠφέλεια εἶναι αὐταπόδεικτος εἰς τοὺς σφρεωτέραν ἐπιθυμοῦντας τροπὴν, καὶ ἀνάγνωσιν ἐν ᾗ νὰ πρωτεύῃ τὸ διδασκτικὸν στοιχεῖον, καὶ ἐπίτηδες διετηρήθῃ ἰσοσταθμία τις μεταξὺ ἑκατέρου εἶδους τῆς βίης, ὥστε πᾶσαι μὲν αἱ δόξεις νὰ εὐρίσκωσι τὸ ἐκάστη οἰκεῖον, αἱ ἐπιπολαιότεροι δὲ τῶν ἀναγνωστῶν μετὰ τῶν ἀνθῶν ἀναγκαζόμενοι νὰ δέχωνται καὶ τοὺς οὐσιωδεστέρους καρπούς, νὰ ἐξοικειῶνται κατ' ὀλίγον πρὸς τὴν γεῦσιν αὐτῶν, καὶ ν' ἀρῶνται ἀπ' αὐτῆς ὠφέλειαν.

Ὅμοίως δὲ ἀμφοτέροις τοῖς σκοποῖς αὐτῆς ὑπηρετικὸν ἐνόμισεν ἡ *Πανδώρα* καὶ ὃν ἀνέλαβε βιβλιογραφικὸν ἀγῶνα, ἀγῶνα δεινόν, διότι ὅσον ἀμερολήπτως καὶ εὐθυδικῶς καὶ ἂν προσπαθῇ, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς δόξαν, νὰ κρατῇ ἐν αὐτῇ τὴν τρυφάνην, εἶναι ἀδύνατον αἱ εὐκίνητοι αὐτῆς πλάστιγγες νὰ μὴ κλίνωσιν ἐνίοτε, καὶ κλίνουσιν νὰ μὴ πιέζωσιν, εἰ καὶ ἐλαφρότατα, φιλαυτίας, τῆς δὲ φιλαυτίας οὐδὲν εὐεστητότερον ἀδύνατον, ἀποδομένης πληρεστάτης δικαιοσύνης εἰς πάσας τὰς καλλωνὰς ἐκάστου συγγράμματος, νὰ μὴ ἐγγιγθῶσι τινὲς παρονυχίδες, καὶ αἱ παρονυχίδες ἐκεῖναι πονοῦσιν. Ἀλλ' ἡ *Πανδώρα* φρονεῖ οἷα τὴν φιλολογίαν φονεύει ἡ ἀδιαφορία, καὶ ὅτι ὠφέλιμον ἔργον πράττει καὶ δικαιοσύνην ἀποδίδει εἰς τοὺς συγγραφεῖς, ἐκείνους, δηλαδή, ὅσων τὰ βιβλία εἰσὶ μνεῖας ἄξια, ὅταν προτάγῃ αὐτοῖς τὸν λύχνον τῆς κριτικῆς, καὶ ὅσας ἀκόμη συμπίπτῃ, ἐξ ἀπειρίας ἰσως τῆς προσαγοῦτης χειρὸς, ὁ λύχνος οὐ μόνον νὰ φωτίξῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ καίῃ ὀλίγον.

Ἐν δὲ τῶν ἀντικειμένων εἰς ὃ κυρίως ἐπέστητε τὴν προσοχὴν αὐτῆς ἡ *Πανδώρα*, καὶ εἰς ὃ, ἂν ἀπέτυχεν, εἶναι ἐξ ἀδυναμίας, οὐχὶ ἐκ προαιρέσεως, εἶναι καὶ ἡ καθαρότης τῆς γλώσσης, εἰς ἧς τὴν καθ' ἑκάστην σφελῶσιν ἐπροσπάθησε νὰ γίνῃ ὅσον ἐδύνατο ἥττον συνῆνοχος· διότι, ὡς μίαν τῶν κλήσεων τῆς ἐλαφρᾶς φιλολογίας θεωρεῖ τὸ νὰ συντελέσῃ ὅσον οἶόν τε εἰς τὴν μόρφωσιν πεζοῦ ὕμνου δμαλοῦ, γραμματικῶς ἀκριβοῦς καὶ εὐλήπτου.

Τούντεῦθεν δὲ μέλλουσα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «*Νέας Πανδώρας*» νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνέκαθεν διεχάραξεν ἑαυτῇ ὁδόν, μετὰ πολλῶν βελτιώσεων ἃς προτίθεται ὡς πρὸς τὰ κατέκαστα νὰ παραδεχθῇ, ἐκφράζει μὲν τὴν εὐγνωμοσύνην της πρὸς τὸ δημόσιον διὰ τὴν εὐμένειαν ἧς ἀναμοιρῶνται τῇ ἔδωκε δείγματα μέχρι τοῦδε, ἐπικαλεῖται δὲ καὶ τοῦ κοινοῦ οὐ μόνον τὴν ἐξακολούθησιν τῶν τοιούτων πρὸς αὐτὴν αἰσθημάτων καὶ τὴν πρόθυμον τῶν φιλογενῶν χορηγίαν,